

Petr Nacházel

Poutník v

Norsko. Zima, vítr a mráz.

Norsko. Rodiště Olafa Iversena, jediného z lidí, který mi opravdu přirostl k srdci. Rád se sem vracím. Je to už dávno, co jsme s Olafem vynalezli lyže. Tedy, ony to nebyly lyže jak je člověk zná dnes. Byla to jen taková hrubě ohoblovaná prkna.

To byly doby. Krásné osmnácté století.

Olaf byl harpunář na malé velrybářské lodi. Tenkrát byl lov velryb záležitostí opravdových chlapů a spousta osádek se nikdy nevrátila domů. Byla to drsná doba a ta vyžadovala drsné muže. Právě jedním z nich byl i můj, troufám si říci jediný přítel Olaf Iversen.

Seznámili jsme se v jedné putyce v Dánsku. Byla to typická přístavní špeluňka, kde se vyprávěly neuvěřitelné historky o podivných zvířatech, ale i lidech co žijou mimo svět, který pro místní tvořila ta špinavá přístavní čtvrť.

Člověk tam mohl rychle přijít k úrazu, stačil jeden špatný pohled a člověk dostal kudlu do zad. Nikdo s ničím nedělal dlouhé ciráty...

Seděl jsem sám v rohu jedny takový knajpy a poslouchal řeči námořníků a příležitostně hrál karty. Tenkrát jsem byl zase na dně. O majetek jsem přišel na anglické burze a všemožně se protloukal. Občas jsem někoho zaříz nebo okradl. Nikam jsem nespěchal, věděl jsem, že peníze si mě najdou samy.

Naproti u stolu seděli chlapi, kteří se vrátili z Nového světa, vyprávěli zážitky a já poslouchal. Když v tom se objevil ve dveřích dva metry vysoký chlap, vážící kolem sto padesáti kil. Hluk hospody se poněkud zklidnil, všichni sledovali nově příchozího kam si sedne.

Volba padla na mne.

Sedl si na dvě židle a podle vrtění by potřeboval třetí. Sundal si obrovitý promočený kožich a zařval:

„Pivo!“ A pro zdůraznění bouchnul do stolu. Bohužel bouchnul na jeho kraj a fošna, která tvořila jeho desku mohutný úder nevydržela, vymrštila se a uhodila mě do tváře. Chlapík zamrkal a pak se opřel o židli a rozchechtal se na celé kolo. Otřel jsem si krev z tváře a podíval se na něj. Ten přimhouřil oči, ale můj pohled ustál. V hospodě bylo ticho, jak v kostele o nedělní mši. Všichni čekali, co bude. Nemohl jsem to nechat bez odpovědi.

Už jsem chtěl po tom hajzlovi hodit kudlu, když tu do lokálu vešli další tři podobný typy.

Vysoký, široký.

Sedly si k chlápku a jako by věděly o co jde, koukaly na mne. Napětí v lokále by se dalo krájet. Založil jsem ruce do klína a nahmatal svoje dva velké nože. Bohužel pro mne jim to došlo. Jako jeden muž převrhly na mne těžký stůl a přirazily mne ke zdi. Ten první obrovitý medvěd mi dával jednu ránu za druhou. Nemohl jsem se zapřít, protože ti další tři mne vši silou tlačili ke zdi. Myslel jsem, že to bude můj konec.

Když už jsem myslel, že mi vymlátí duši z těla, tak Medvěd najednou přestal s mlácením. Z hrudního koše mu vylezl obrovitý hrot nějakého nestvůrného kopí. Stůl povolil.

Potřeboval jsem chvíli, abych se srovnal. V hospodě ale už začla rvačka. Nejdříve byli ti tři nově příchozí proti jednomu človíčku, byl starý a hubený. Takový rtuťovitý mužík. Měl bílou bradku a skákal z jedné strany na druhou, jako při bouři na lodi. Ti tři ho

naháněli po lokálu. V rukách držel obrovitou harpunu, která byla minimálně jednou tak větší, než on.

Byl to Olaf. Olaf Iversen.

Když měl v ruce Pecku, tak totiž nazýval svojí zbraň, nikdo se mu nevyrovnal. Postupně zabil všechny tři obry. Pak přistoupil ke mne a zeptal se:

„Jak seš na tom, hochu?“

„Dobrý, dědo.“ Odpověděl jsem. V tu chvíli jsem dostal takovou facku, že jsem vzal druhou o podlahu. Už jsem chtěl na milého dědu vyskočit a kuchnout ho jak zajíce, ale on se jen otočil a odešel z putyky. Všichni tam na mne civěli, někde se to ještě pralo a já cítil, že bych měl vypadnout, protože každou chvíli mohla přijít hlídka městské stráže. Zvednul jsem se a vybelhal se z hospody.

Dědek zmizel neznámo kam. Byl jsem našťvaný, že mě takhle doběhl. Hledal jsem někoho, na kom bych se mohl schladit. Slídl jsem po okolí a hledal problém, který bych dokázal vyřešit, ale kolem bylo jen pár opilců a několik kurev, které si ještě nenašly na noc svého kunčafta. Tiskly se k sobě a drkotaly zubama.

„Děvky!“ Zakřičel jsem na ně. Odpovědí mi bylo tolik sprostých nadávek, že mě až zamrazilo...

Otočil jsem to a šel zpátky do přístavu, cestou jsem potkal hlídku četníků pátrající po vrahovi těch čtyř lidí. Ke svému pátrání ale přistupovali poměrně vlažně, nejednalo-li se o nějakého zámožného kupce, nebo o váženého občana, vyšetřování se brzy zastavilo. Žádaly-li si pak okolnosti viníka, byl vybrán namátkou někdo z podsvětí a ten byl pak za velkého jáсотu oběšen na náměstí.

Lump jako lump.

Něco mě táhlo do přístavu. Viděl jsem jednu malou, ale dobře stavěnou loď, jak se chystá k odjezdu. Nemusel bych být ani genius, abych pochopil, kdo se na ní skrývá. Ruch a spěch, který tam panoval, nebyl v tuhle hodinu zcela normální.

„Je tu někde kapitán?“ Zavolal jsem na můstek.

„Co chceš?“ Ozval se asi třicetiletý hubeňour. Nesnáším, když mi někdo odpovídá otázkou, bohužel můj mladistvý zjev mi na vážnosti mnoho nedodal.

„Hledám kapitána.“ Opakoval jsem ještě jednou.

„Proč?“ Byl jsem vytočen na nejvyšší míru.

„Vo to se ty nestarej! Já hledám kapitána!“ Dusil jsem v sobě obrovskou zlost.

„Já jsem kapitán.“ Řekl ten chlápek.

„Fajn! Máte na své lodi místo?“

„Ne.“ Odpověděl, aniž by se na mne podíval a dál se věnoval uvazování nějakých beden. Takhle se mnou ještě nikdo nevyjebal. V tom se ale vynořila známá bílá hlava a zaskřehotala:

„Jen ho vem, dluží mi život, pojede s náma zadarmo.“ A zase zapadla do podpalubí.

„Tak ty seš ten blbeček, který se neumí o sebe postarat?“ Přivítal mě mladý kapitán. Už jsem to ponižování ani nevnímал a vrávoravým krokem přešel po můstku na loď.

„Budeš mít na starosti bezpečnost nákladu na palubě.“ Pokračoval v uvítací řeči. Já, který byl zvyklý obědvat u knížecích stolů a provádět po place mladá děvčata z bohatých rodin, já, který byl jedním z největších bankéřů v Holandsku, já...

„Kam čumíš?“ Vytrhl mě z transu kapitán. „A kromě toho...“ Nedůvěřivě si mne prohlížel. „...kromě toho dnes vydrbeš tuhle podlahu a budeš dělat, co se ti řekne.“

Otočil se a sešel po schůdcích dolů do podpalubí.

Dnes se tomu musím smát, ale tenkrát mi do smíchu nebylo. Měl jsem strašné dluhy a utíkal před věřiteli snad z celého světa.

Stál jsem tam na palubě s rukama v kapsách a rozhlížel se, kam bych se zašil. Práce byla a je ten nejzoufalejší způsob, jak si vydělat peníze.

„Neslyšels kapitána?! Podlahu!“ Za mnou se zjevila podivná postava fousatého chlapíka, který se ke mně belhal na jedné noze, druhá byla dřevěná. Vůbec jsem nechápal co tu dělám a jak je možné, že ti lidé se mnou takhle jednají...vždyť by stačilo jedno máchnutí nožem a bylo by po starostech.

Odšoural jsem se stranou, dědek si mě prohlížel chlípným pohledem a olizoval se. Zase se ve mně začala vařit krev.

Služba na lodi byla hrozná, bral jsem to ale jako zkušenost pro další život, námořníci byli neskonalí primitivové a já je brzo začal obehřávat o peníze. Největší radost jsem měl, že jsem obehřal o všechny prachy toho hnusného mrzáka. Byl mi odpornej od pohledu, jediná klika pro něj byla, že to byl otec kapitána. Byl to opilec a hrozný prase. Olaf říkal, že se nikdy nemyje. Občas ho prý svážou a vláčí za lodí, ale poslední dobou je nějak nervózní a nedovolí, aby se k němu někdo přiblížil.

Olaf byl fajn člověk a toto byla jeho poslední plavba. Ještě na lodi se mě zeptal, jestli bych k němu nechtěl do služby, že prý po bratrovi zdědil malé hospodářství a že tam bude potřebovat někoho, na kterého by byl spoleh. Říkal, že už se na moře nikdy nevrátí. Já jsem dosud v Norsku nebyl a tak jsem souhlasil. Na lodi se mi nelíbilo. V přístavu Olafovi kapitán vyplatil královský žold a Olaf se odebral na pevninu. Byl hodně smutný, na moři strávil celý život a dokázal jsem si představit, jak mu přirostlo k srdci.

XXXXX

Nyní jsem stál opět na břehu Norska. Naposledy jsem tu byl před pěti roky, těsně před tím, než jsem odjel do Moldávie. Zním tu pár lidí, na které se můžu v jistých záležitostech obrátit.

Hlavní důvod proč jsem sem přijel, je mikrovlnka, přesněji řečeno mikrovlná pistole, na kterou jsem kápnul na Korsice Doufám, že ji budou mít na skladě. Jsem rozhodnut, že si ji musím opatřit, stůj co stůj.

Kde jsou ty doby, co tu fungoval ještě starý přístav, tady jsme s Olafem po prvním přistání zapadli do nejbližší špeluňky a já pak obehřal celé místní osazenstvo. V kartách jsem za ten den vyhrál víc, než dostal Olaf za třicet roků věrné služby u kapitána Kristianssena.

Olaf to bral ale sportovně. Těšil se na bratrovo hospodářství, jak jsem později ale zjistil, tak se spíš těšil na jeho mladou vdovu...

XXXXX

Nasedl jsem do autobusu a chvíli jezdil po městě. Zjišťoval jsem, jestli mě někdo nesleduje, když se ukázalo, že vzduch je čistý, zamířil jsem si to do jedné tmavé uličky. Vedla ke zrušeným jatkům, kam nikdo nechodí. Okolí bylo pusté a jako by všechno ztichlo. Zastavil se tu úplně čas. Játka jsem kdysi postavil já, bylo to šest roků po mém příjezdu. Kartami a lupem jsem si přišel na slušné peníze a ty pak investoval. Zním tu každý kámen, každou cihlu. Necítil jsem žádnou nostalgii, peníze jsem prostě přesunul

jinam a jatka prodal za slušný peníz rodině jistého židovského obchodníka. Jak se praděda nynějšího majitele tenkrát vyjádřil: „Já obchoduji se vším možným a jestli si pán přeje, tak mu prodám i modré z nebe...“

Kde se vzali, tu se vzali dva chlapíci v kožených bundách. Usmál jsem se na ně. Konečně doma.

„Što eto takoje?“ Optal se mě tlustší kožeňák. Povytlhl jsem obočí.

„Hledám pana Lorencena...“ Řekl jsem obvyklé heslo a koutkem oka zahlédl pohyb v okně nalevo.

„Něznāju.“ Odpověděl Kožeňák.

„Spasíba.“ Vypravil jsem ze sebe a koukal, kde mají umístěné kamery. Šel jsem pomalu pryč a divné šimrání do zad nenasvědčovalo nic dobrého.

„Tak Rusáci se tu roztahovat nebudou!“ Procedil jsem přes zuby a šel jsem vyhledat hotel. Musel jsem ale setřást dvojici dotěrů, kteří se na mne nalepili hned za jatkama. Situace začínala být vážná.

Hotel počká. Rozhodl jsem se vyhledat bývalého majitele jatek. Byl jím Žid německého původu s „netypickým“ jménem Kubistejn.

Pokud si pamatuji, tak bydlel na jihu města v přepychové vile z devatenáctého století.

Vzal jsem si taxíka a rozjel se tam.

Dům byl prázdný, jen opodál parkoval černý terénní mercedes. Bylo jasné, že tu není něco v pořádku. Chvilí jsem očumoval okolo baráku a čekal co bude. Z mercedesu vylezli čtyři gruzínsky vypadající Rusové.

„Pán pude s námi...“ Usmál se na mne jeden z Gruzínců.

„Ale..“ Namítnul jsem prosebně, dostal jsem ránu do břicha, pouta, a byl jsem prohledán.

Vše probíhalo jak má být. U sebe jsem měl pouze nůž značky Gold steel a falešný pas.

Vzali si mne mezi sebe, na hlavu strčili pytel a rozjeli jsme se východním směrem. Skrz pytel jsem poměrně dobře viděl a tak jsem věděl, že mě vezou do nově postaveného komplexu domů, který se teprve při mé poslední návštěvě začal stavět. Když jsem se na to Kubistejna ptal, říkal, že to celé koupili nějakí Rusáci...

Vypakovali mne z auta poměrně slušně, blízko jsem slyšel štěkající psy. Byl jsem částečně strkán a částečně nesen do jedné zvlášť hnusné vily, připomínající chrám Vasila Blaženého na Rudém náměstí.

Dostrkali mne do luxusně zařízené haly plné starých ikon a sundali pytel. Přehnaně jsem zareagoval na světlo. Rusák spokojeně zakýval hlavou a vrazil mi druhou ránu do břicha. Byl poďobaný od neštovic, zapamatoval jsem si ho.

Svázali mne i na nohou, pak přede mne předstoupil blahobytně působící Rus.

„Zdravstvujťě.“ Kývnul na mne.

„Zdravstvuj.“ Poďobanec mě chtěl zřejmě pokárat, ale šéf jen kývnul rukou. Čistou angličtinou pak na mne spustil:

„Co jste hledal... na jatkách?“

„Původního majitele.“

„A proč jste ho hledal?“ Vyzvídal dál.

„Protože jsem s ním měl nějaké obchodní jednání.“

„Proč jste s ním měl obchodní jednání?“

„Do toho vám nic není.“ Načeš jsem dostal ránu obuškem na ledviny a povinně jsem se zhroutil.

„Proč mi do toho nic není?“ Rus nebyl moc inteligentní... Vyškrábal jsem se zase na nohy. Potřeboval jsem nějakou informaci co se změnilo a jak se to projevilo na mých obchodních zájmech.

„Jsem obchodník...“ Zadrhával jsem se. „Obchodoval jsem s panem Kubistejnem roky... Kde je?“

„Převzal jsem po panu Kubistejnovi obchody. Odešel na ... věčnost.“ Usmál se Rus poťouchlým smíchem. Zaznělo to přesně v té tónině, jakou já nemám rád. A reaguji na případné negativní vzruchy dost popudlivě. Sklonil jsem hlavu, jako že jsem smířený s budoucím osudem. Rusák se otočil a jeho gorily spokojeně přikývly hlavami. Bylo to jejich poslední přikývnutí v jejich životě.

Roztáhnul jsem zprudka ruce a přetrhl tak želízka, kteří mi ti dobří pánové dali a každé z goril zasadil jednu ránu přímo do nosu. Křuplo to.

Rus, který si myslel, že tím začíná moje cesta do nebička se ani neotočil. Pak jsem přetrhl pouta na nohou. Nedalo to práci. Udělal jsem prostě výkop proti třetí podřobané gorile a pouta praskla. Rus-kápo se zarazil, protože na stěně přímo naproti němu vykvetla rudobílá růže z mozku Podřobance. Zatímco se Rus otáčel, já se sehnul a vzal si zpátky nůž, co mi byl zcizen.

Rus dokončil pohyb.

Já taky.

Udiveně si prohlídnul scénu, která pro něho nepřinášela nic dobrého a vypustil po způsobu Američanů:

„Wow!“

„Tak, tak.“ Řekl jsem norsky. Milého Rusáka jsem chytnul za jeho levou nohu, šklubnul a pak jsem ho za ní vytáhnul a připíchnul na dřevěný trám nožem za kotník.

Křičel.

Křičel tak, že za tři vteřiny tu bylo celé ruské komando. Přiběhli ze schodiště co vedlo do patra a z různých dveří. Než se tak ale stalo, schoval jsem se do výklenku, kde byl nějaký pán v brnění. Jednalo se o normanského válečníka z dvanáctého století. Měl pěkný meč.

Obouručák.

Když posila uviděla svého chleboďárce připíchnutého na stropním trámu a ty tři mrtvoly kolem tak se jim spustila čelist. Toho jsem využil, s mečem v ruce jsem vlítnul mezi ně a jedním švihem přepůlil dva čumily, co byli nejbližší. Pak, ještě využívajíc kinetické energie z prvního seku, jsem se dostal k dalšímu ostrostřelci. Ten držel brokovnici, ale jeho hlava na krku nedržela moc dobře, narazila do další gorily. Toho jsem už jenom propíchnul a zdvihnul ke stropu. Trochu jsem naklonil meč. Sjel mi až po záštitu, nevěřičně na mě čumíc.

„Što eto takoje?“ Zeptal jsem se. Ale Rusák neodpověděl, oči se mu obrátily v sloup a umřel. Jejich kápo nepřestával řvát, jako podsvinče. Vůbec si neuvědomoval, co se stalo.

S mečem v jedné a s Tokarevem v druhé ruce jsem prohledal dům. Kromě přežraného medvěda ve venkovní kleci a třech psů tu nikdo nebyl.

Vrátil jsem se ke kápovi, kterému se mezitím podařilo omdlít. Nechtěl jsem, aby mu všechna krev natekla do mozku a připravila ho tak o mnoho krásných zážitků.

Vytáhnul jsem nůž, rusák spadnul na zem jako žok sádla. Vážil dost přes sto kilo.

Chytnul jsem ho za nohu a odtáhnul do jídelny. Pak jsem zatopil v krbu.

„Mám rád teplo.“ Řekl jsem na vysvětlenou probouzejícímu se Rusovi.

Ten, držíce si kotník se snažil ode mne dostat co nejdál.

„Kam pak, přítelíčku? Ještě to pořádně nehoří.“

„Né.“ Zaskuhral.

„Da, da.“ Spokojeně jsem přitakal.

„Dám vám co chcete. Na všechno se dá zapomenout.“ Sliboval. Pozorně jsem si ho prohlížel.

„Kde je Kubistejn?“ Rus svěsil hlavu.

„Chtěl jsem se s ním dohodnout... ale von nechtěl. Já mu nabízel všemožné dohody a ústupky...“ Lhal Rusák. „... Ale on na ně nechtěl přistoupit. Musíte mi věřit!“ Kňučel.

„Kde je?“ Znovu jsem opakoval otázku.

„Už... je mi to hrozně líto, moji muži ho omylem... v přestřelce... Věřte mi!“

„Měl děti, kde jsou jeho synové, ti by převzali obchod...“ Namítnul jsem.

„Nevím, opravdu.“ Vzpínal ke mně ruce. Dříví v krbu hořelo a já prohrábnul žhavý.

„Mluv pravdu.“ Řekl jsem potichu.

„Děti... asi... to udělali ale Ukrajinci! Už si vzpomínám...“ Popadnul jsem Rusáka za flígr a přiložil mu hlavu k ohni.

„Sháním jisté zboží... Máš poslední šanci, jak se zachránit.“

„Dostanete všechno, co budete chtít. Přísahám!“ Strhnul jsem mu sako a hodil je do ohně. Začalo se tam škvařit.

„Vidíš to?“ Zakýval hlavou.

„Vidím, vidím... pane. Já... přísahám...“

„Sháním takovou věc...“ Nedořekl a bedlivě naslouchal. „...je to taková pistole. Je to... zvláštní pistole.“

„Mám spoustu pistolí, pane, na co si vzpomenete.“ Ujišťoval mě.

„No, tahle není úplně obyčejná. Pracuje na principu mikrovlnných pulsů.“ Řekl jsem polohlasem, abych dodal slovům vážnosti.

„Tu tady nemám, ale můžu ji objednat...to nebude problém. Je to choulostivá věc... Musíte chápat.“ Přistrčil jsem ho k ohni, až mu začala doutnat košile, pokoušel se mi vykroutit, ale neměl šanci.

„Já ti ty hajzle říkám naposled, chci ji hned!“

„Nemám ji tady, slitujte se.“ Poslední kapka přetekla. Hodil jsem milého Rusáka do krbu a zavřel za ním umělecky tepané mříže, které jsem zajistil pohrabáčem.

Nejdřív mu chytly kalhoty. Začal skákat po hořícím dřevu a křičel u toho, jako když ho na nože berou, pak se pro změnu snažil hořící dřevo vykopat z krbu. Pohodlně jsem se usadil a sledoval jeho počínání. Lomcoval s mřížemi, ale byly pevně zajištěné. Ještě se pokoušel utéct komínem, to už ale celý hořel. Dým, který se vyvalil do prostorného obýváku prozrazoval, že se do komína nevešel.

Vstal jsem a šel se pořádně porozhlídnout po domě. Prošel jsem všechny pokoje, co jich tahle ošklivá stavba měla a našel velké skladiště zbraní. Bohužel moje vysněná zbraň tam nebyla.

„Škoda.“ Řekl jsem k normanskému válečníkovi a vrátil mu jeho meč. Určitě to byl originál, ale já už tyhle cetky nesbírám.

Ze skladiště jsem si vzal akorát pistoli značky Sig-Sauer 226 X five, v mé oblíbené ráži .357 Sig. Zkontroloval jsem ji a zašoupl za opasek. Pobral jsem deset zásobníků a dva granáty. Pak jsem rozmístil po baráku rozbušky s plastickou trhavinou. Rozhodnul jsem se, že tato stavba s pozinkovanými věžičkami nemá v tradiční norské architektuře co dělat.

Výbuch mě dosti překvapil, uslyšel jsem i řev poraněného medvěda, ale nechal jsem ho svému osudu. Nedělal iluze z čeho byl tak tlustej.

Odjel jsem jejich mercedesem pryč na druhý konec města. Vystoupil jsem na místě, kde jsem si byl jistý, že nebudou kamery. Sednul jsem na autobus a začal hledat hotel na přespání.

Ubytoval jsem se v jednom penzionu při cestě z centra. Lehl jsem si na postel a přemýšlel kam se vrátit. Vzpomněl jsem si na jednoho našeho společného známého. Ten se mohl zachránit. Pamatoval jsem si, že bydlí nedaleko vlakového nádraží.

XXXXX

Ráno jsem vstával brzy, vyčistil si boty a vydal se zjistit situaci okolo domu, kde náš společný známý pan Graciet bydlí.

Klíč jsem odevzdal na recepci a vyšel z hotelu. Právě před ním zastavil luxusní Volkswagen Phaeton v černé barvě. Už na první pohled bylo vidět, že je dost kvalitně pancéřovaný. Vystoupili z něho dva chlapíci, vypadali jak přeborníci v zápase řeckořímském. Pak vylezla, teda tady by se slušelo říci vyplula, vysoká žena s platinovými vlasy. Na nose měla veliké sexy brýle. Oblečená byla do černé kůže, vypadala dosti luxusně. Šla rovnou ke mně, gorily ji decentně následovaly, rozhlízejíce se bedlivě kolem.

„Musíme si spolu promluvit.“ Řekla takovým těžkým hlasem, připomínající silného kuřáka. Ten hlas k jejímu vzhledu vůbec neseděl.

„O čem?“

„Pane Vernere...“ chytla mě za rameno. „...děláte nám velké problémy.“ Chtěl jsem se vyškubnout, ale byl jsem jak ve svěráku. Táhla mne zpátky do hotelu.

„Bydlíte na pětce, že je to tak?“ Dál mě táhla zpátky ke dveřím. Nechápal jsem odkud to ví a kde nabrala takovou sílu. „Tak si tam spolu promluvíme.“ Zase ten tón, který nesnese odkladu.

Nechal jsem tomu volný průběh a nechal se „unášet“ touto výjimečnou ženou.

Vstoupili jsme do pokoje. Když tam vlezli i její ochránci, tak tam bylo najednou plno.

Paní si sundal své sexy brýle.

Měla bílé oči.

Došlo mi, že jsem v rejži. Čtyři poutníci v jedné místnosti...

„Jak to, že jsme neodmleli?“ Zeptal jsem se.

„Nejsem bloudivec, jako vy. Jsem původní rasa, bez genetických anomálií.“

„Aha.“ Řekl jsem, nerozuměje ani slovo.

„Pane Vernere, děláte nám velké problémy...“

„Neposadíme se?“ Navrhnul jsem.

„Ne a nepřerušujte mne.“ Její oči mě provrtávaly skrz na skrz. Byla ve mně malá dušička, snad poprvé v životě jsem měl opravdový strach.

„Vaše počínání sledujeme už delší dobu... a nejsme s ním spokojeni.“ Nechápatě jsem nastavil hlavu.

„Především jde o to vaše paktování s tím ženským umělým výtvozem a pak s tím člověkem... Dále, vaše činnost za poslední tři roky nás přivedla k názoru, že pro nás začínáte být nebezpečný. Lidé, myslím tím obyčejné človíčky, něco tuší.“

„Vždycky něco tušili...“ Namítnul jsem.

„Ano, ale bylo to jen takové příjemné mrazení v zádech. Nic konkrétního. Teď unikly přísně tajné informace z jednotky, která vás před časem zajala. Stojí nás spoustu úsilí, abychom dementovali tyto zprávy.“

„Co mám podle vás dělat?“

„Nejlepší by bylo, kdybyste někde v tichosti umřel.“ Začal jsem mít v kolenou divný pocit, asi jako když jde tele na porážku.

„Umřít?“ Udiveně jsem se zeptal.

„Ano, prokázal byste nám tím velkou službu...“

XXXXX

Pan Verner je skutečný přítel vědy a pokroku. Bez jeho štědrých darů bych nikdy nevybudoval takovou laboratoř. Je pravdou, že úkoly a cíle, které pan Verner nastínil, jsou velice obtížné a náročné. Ale s podporou pana Vernera se nám to určitě podaří. Jen kdyby Karolína lépe spolupracovala... to by bylo o sto procent jednodušší. Naléhal jsem na ni, ale spílala mi do zrádců a do zaprodanců... Chudák holka, má pocit, že ji všichni zradili a opustili, ale to není pravda, je pro nás moc důležitá a svým způsobem nepostradatelná. Pan Verner se totiž do ní zamiloval, jestli jsem to tak správně pochopil. Tenkrát, když mě přepadl v tom autě na statku u Montevraz a oznámil mi, že nikdo z jednotky už nežije a že laboratoř byla zničena, myslel jsem, že si mne umučí někde ve svém doupěti. Byl jsem však na omylu, Poutník, tedy pan Verner, mě zahrnul bohatstvím, dokonce pro mně koupil ten statek, na kterém jsem trávil dovolenou a nechal vybudovat v jednom starém klášteře laboratoř, zcela podle mých představ. Žádná komise z ministerstva zdravotnictví nade mnou neměla kontrolu a ani ústav pro etiku medicíny sem nechodil.

Pan Verner má veliké kontakty, mám novou identitu, dokonce jsem se znovu oženil... Je to příjemné mít po boku zase mladou a hezkou ženu.

Je to ale náročný pán, obden se vyptává na pokroky a na to, co je nového. Díky personálu, který jsem stáhnul prakticky z celého světa, je ale pořád co hlásit.

Ale od té doby, co se vrátil z cest po Skandinávii, je pán nějaký nervózní. Každý den se ptá na novinky a shání různé staré knihy. Někdy zmizí a třeba týden není doma. Pak přijede a z novin se dozvíme, že byla vykradena ta nebo ona knihovna. Dokonce se našla i příšerně zohavená těla některých knihovníků. Evropská unie se zasadila o speciální tým, který má tyto zločiny vyšetřit.

Počínání našeho pána se mi moc nelíbí. Pořád má na mne divné otázky a vodí si sem ještě podivnější lidi.

Někdy tráví večery s Karolínou. Jsou to otřesné dýchánky. Ona na něj plive a spílá mu nejhoršími jmény a on jí hladí po vlasech. Pak z toho oba umdlévají a když se proberou, tak to začne nanovo.

Karolína je zabalena do titanové kroužkové svěrací kazajky, aby nemohla nikomu ublížit. Jsou to hrozné scény, Karolíny mi je moc líto, ale ještě víc je mi líto pana Vernera.

Pan Verner je dobrý člověk.

Dostal jsem od té krásné, ale chladné paní ultimátum, že bych měl do roka umřít. Nečekal jsem to, ale paní byla neoblomná. Nezkoušel jsem ji ani přemlouvat, podle jejího chování jsem byl proti ní jako červíček a nestálo mi za to, abych se před ní ponižoval.

Když odešli, posadil jsem se na postel a začal přemýšlet. Především: Co to bylo za lidi? Říkala něco o nějaké původní rase... Co to je původní rasa? Odkud pochází? Proč jsem ohrozil i je?...

Nechápal jsem vůbec nic.

Dali mi rok. Rok na to, abych umřel. Měl jsem možnost, buď se někde schovat, ale kde? Kde je místo, kde by mě Oni nenašli...? A nebo se jim postavit. To ale znamenalo připravit se na válku a nenechat se chytit. Určitě mají pod palcem i takové lidi jako je Huk a jemu podobní.

Musel jsem něco vymyslet. Doktora jsem zaúkoloval usilovně pracovat na novém preparátu, který by zdokonalil mé vlastnosti. Sliboval jsem i vyhrožoval. Cukr a bič. Nutil jsem je zůstat permanentně v práci přesčas. Doktorovi to bylo celkem jedno, ale ti jeho noví spolupracovníci potřebovali lekci.

„Nelíbí se mi vaše pracovní morálka.“ Začal jsem kritiku personálu, který pracoval na preparátu. „Nepracujete tak, jak bych si přál.“ Odmlčel jsem se a všechny přešel pohledem, jeden po druhém klopili oči. I doktor.

„Platím vás víc než královsky a výsledek? Žádný. Máte veškeré vybavení... a výsledek?“ Nechal jsem ten otazník viset ve vzduchu.

Rozhodl jsem se, že je potrestám. Viníka jsem si už dávno našel, byl jím jeden mladý italský vědec. Nechal jsem ho sledovat a zjistil, že pan Tutti, jak se dotyčný jmenoval, je častý návštěvník barů s obsluhou nahoře a někdy i dole bez.

Bude to jednoduchá exekuce.

„Od této chvíle neopustíte tento ústav! Dostanete peníze navíc, ale nehnete se odtud. Nikdo!“

Pomalou jsem procházel jejich řady. Tutti stál někde uprostřed davu.

„Jsou tací, kteří si neváží mé dobroty...“ Pomalu jsem se blížil k Tuttimu.

„Nebudu trpět povaleče a lidi, kteří se naplno nevěnují vědě.“ Došel jsem k němu.

„Měli jste dost dlouhou dobu na to se srovnat a pochopit, že já zadarmo nikoho živit nebudu. Máte neomezené pravomoci a možnost bádát tam, kde jiní nemohou.“ Tutti byl úplně bledý, pozdě pochopil, že padla kosa na kámen. Chytnul jsem ho za ucho a vlekl davem ke schodům.

Lusknul jsem prsty a do místnosti přivezli tři moji pomocníci malou nerezovou šibenici, na které se houpal konopný provaz ukončený orezlým hákem. Právě kombinace nerez, často používaného v lékařství, konopného lana a orezlého háku na všechny ohromně zapůsobila.

Tutti se začal vzpouzet. Jeden z chlapíků ho dovedně spoutal. Seznámil jsem se s nima na Sicílii, byli to opravdoví mistři, kvalit Huka sice nedosahovali, ale já jsem nepotřeboval zaměstnance, kteří by z jedné podívané zešíleli, já jsem jen chtěl vzbudit pracovní zápal. Další chlápek vysvlékl milého Itala do naha.

„Tento váš kolega bude exemplárně potrestán.“ Přísně jsem se podíval na doktora. Ten jenom sklopil hlavu, tušil asi co přijde.

„Je to výstraha pro další flákače.“ Po těchto slovech chytli Tuttiho dva mafiáni, třetí mu přiložil hák těsně pod žebra a zhoupli ho. Tutti, který řval tak, že si někteří zacpávali uši se prověsil a hák mu vylezl nad čtvrtým žebrem. Přesně jak to má být, kdyby vylezl o žebro níž, mohl by se Tutti utrhnout a nezbylo by nic jiného, než exekuci opakovat. Mrskal sebou na šibenici a řval jak šílený, někdo z davu doktorů zvracel. Ostatní se snažili koukat jinam.

„Jen se pořádně podívejte!“ Zahřímal jsem nad nimi. „Tak dopadne každý, kdo by se chtěl za moje peníze flákat!“ Tutti se na šibenici ještě cukal a chrchlal, když jsem ho nechal odvézt pryč. Mafiáni odvezli šibenici i s Tuttim a já se zase obrátil směrem k davu.

„Tak si to pamatujte.“ A odešel jsem, zanechav je tak vlastním myšlenkám. Potřeboval jsem urychleně projednat jednu záležitost. Ozval se mi totiž hlavní knihovník z drážďanské knihovny, že má pro mně zajímavou zprávu.

Abych mohl s některými lidmi začít obchodovat, musel jsem nejprve něco nabídnout a stát se tak důvěryhodným. Protože na černém trhu se toho prodá daleko více, než v aukčních síních a pochopitelně za větší peníze, byla to pro mně velká výzva.

Vykradl jsem pár ctihodných antikvaristů, kteří se odmítali podělit s ostatním světem o své poklady, tak jsem uvedl na světlo boží některá dosud zapomenutá věci a udělal si jméno. Staré pány, vlastníci tyto kusy, nejčastěji ranila mrtvice, nebo jsem jim k mrtvici pomohl.

Získal jsem pár dalších adres, které mi byly nápomocny při hledání informací o původní rase. Tito lidé vyžadovali jako protislužbu některá exponáty z muzeí a knihoven. Vtrhl jsem vždy do knihovny po zavírací době, utrl trezor a věci odnesl. Policie tak získala dojem, že se jedná o ne moc zdatnou a profesionální bandu. Ukradená díla měla ale nesmírnou cenu.

Litoval jsem, že za třicetileté války jsem jako kapitán jedné skupiny hrdlořezů nechal podpálit knihovnu v Norimberku. Přechovávala vzácné exempláře a kroniky z dob Karla Velikého a Ludvíka Němce.

Nedalo se nic dělat.

Za dobu mého života jsem měl v ruce díla za miliardy... Teď jsem to musel všechno pracně shánět, stejně jsem se divil, co všechno přežilo války a požáry. Na světlo přicházely věci nevídané ceny. Dokonce jsem zahlédl u jednoho bohatého německého průmyslníka Aristotelovo pojednání o komedii. To bylo zapomenuté dílo, o kterém se vedly desítky let učené diskuse, jestli vůbec byla napsána.

Pořád mi ale unikalo to, po čem jsem tak prahnul a sice po informacích o původní rase. Ptal jsem se, naznačoval... nic. Až mě právě ten drážďanský knihovník přivedl na stopu. Měl jsem se rozjet do Jeruzaléma, dojde tam ke schůzce mezi krajně radikálním izraelským rabínem a patriarchou pravoslavné církve. Setkání mělo proběhnout zcela neoficiálně u božího hrobu. Tři dny před tím jsem tam rozmístil štěnice, abych měl jejich rozhovor nahraný.

Z nahrávky jsem poznal, že se spolu baví arabsky o andělich. Moc jsem tomu nerozuměl, řeč, spíše to bylo ale nějaké cizí nářečí, zněla povědomě, ale některá slova nedávala moc smysl. Vydedukoval jsem z toho to, že ten rabín zve popa na setkání s anděly, prý kvůli jejich společné věci.

Připadali mi jako dva blázni, ale na tom židovi nic bláznivého nebylo. Pop se mu několikrát uklonil a poděkoval za pozvání. Rabi se také uklonil a odešel. Knihovník

naznačoval, že bych se právě tady měl něco dozvědět o tom co hledám. Prý se tu dějí divné věci... uvidíme.

Rabína jsem několikrát sledoval, ale on mi vždycky zmizel ve spletitých uličkách starého města. Musel jsem zjistit kde bydlí.

Na potřetí se na mně usmálo štěstí, šel pomalu přede mnou, proplétal se mezi davem lidí. Všude byli prodavači, kteří vyřvávali a vychvalovali své zboží. Jednoho zvláště dotěrného, který se na mně nalepil, jsem bodnul nožem do břicha a posadil na proutěné košíky. Usmíval se.

„Chcípni!“ Pošeptal jsem mu arabsky a nechal ho opřeného o sloup stánku. Rabi mi mezitím zase málem zmizel ve změti uliček. Uviděl jsem ho, jak se za ním zavírají těžké dveře. Podle cvaknutí zámků se muselo jednat o nový bezpečnostní zámek...

„Není všechno zlato, co se třpytí!“ Pomyslel jsem si a vydal se zjišťovat, co je to za barák.

Od mladého prodavače informací jsem se dozvěděl, že to je dům Izáka ben Guriona, člověka, který je vůdčí silou extrémistické židovské organizace Kidon.

Vrátil jsem se do hotelu, nikdo mě nesledoval a já opět přemýšlel, jak se na to setkání nachystat.

Musel jsem jít nalahko, sebou jsem si vzal akorát Siga 226 z Norska, protože se ukázal jako velice dobrá zbraň a nějaké páčidla a magnetické karty na otevírání zámků.

V jednu hodinu po půlnoci jsem se vykradl z hotelu a zamířil ke starému městu. Když jsem vešel na malé náměstí nedaleko domu, kde bydlel rabín, tak se mi zastavilo srdce. Stál tam stejný Volkswagen jako tenkrát v Norsku. Navíc jsem v jednom výklenku zaregistroval mohutnou postavu tělesného strážce paní Sue.

„Do prdele!“ Ulevil jsem si a změnil směr. Už mi začalo docházet, o jaké andílky se tu jedná...

„Původní rasa!“ Musel jsem tomu přijít na kloub. Konečně jsem pochopil narážky některých informovaných znalců a kunsthistoriků. Ti jejich „Boží děti“ a „démoni světla“ nabývali konkrétní podoby.

Šel jsem do postraní uličky kde sídlily luxusní kavárny a rychle vyšplhal na dům.

Provedl jsem to v rekordní době. Na střeše jsem dával veliký pozor, abych se nechytíl do nějaké pasti, nebo aby mě někdo nezahlédl. Pozoroval jsem dům. Do ulice byl hodně úzký, ale do vnitrobloku působil mohutně. Měl i zahradu, což bylo v této lokalitě luxus. V oknech prvního patra se svítilo, dovnitř jsem ale neviděl, protože okna byla zhotovena z barevných tabulek.

Musel jsem se přiblížit.

Nikdy jsem neměl tak stažený zadek, jako té noci, co jsem šplhal po špatně udržovaných římsách jeruzalémských domů.

Bylo naprosté ticho a to se mi vůbec nelíbilo. Provedl jsem mnoho nočních akcí, od přepadů, přes únosy, až po různé loupeže. Vždy, když bylo kolem ticho, tak to znamenalo, že není něco v pořádku. Schoval jsem se do stínu a naslouchal jsem. Trvalo to věčnost, byl jsem nervní, protože jsem nevěděl, co se děje za tím barevným oknem. Mohl jsem sice rabiho unést a mučit ho, ale nedělal jsem si iluze, že by tenhle náboženský fanatik něco prozradil.

Pak jsem zaregistroval zvuk, jako by někdo přenesl váhu z jedné nohy na druhou. Bylo to někde šikmo nade mnou.

Musel jsem výš.

Opatrně, milimetr po milimetru jsem se drápal nahoru, až jsem se dostal nadosah k jedné železné tyči, na které majitel zřejmě prášil koberce. Vypadala mohutně, zkontroloval jsem uchycení ve zdi.

Dobrý.

Pak jsem se odrazil na tyč, zhoupnul se a skokem vylétl o dvě patra na střechu. Předem mnou stála gorila, kterou jsem viděl v Norsku a vejrala na mne s otevřenou pusou. Vší silou jsem jí udeřil páčidlem na kasy, ani se nehla, zato ke mně začala natahovat své dlouhé pracky. Páčidlo mi zůstalo ohnuté v ruce.

„Co teď?“ Mihlo se mi hlavou. Šáhnul jsem dozadu za pás a vytáhnul Siga. To už mě ale ta opice chytla kolem pasu a začala mě dusit. Kousek po kousku jsem přesouval pistoli do střelecké polohy. Chlap měl neuvěřitelnou sílu, akutně hrozilo, že mi rozmačká hrudník. Zase by mi srostl, ale nebyl jsem si jistý, zda bych k tomu měl ještě příležitost.

Zmáčknu jsem kohoutek.

Sig spustil, měl jsem nabito hydra-shoky a ty by dokázaly zabít i medvěda. Po třech výstřelech začala gorila povolovat sevření, po šestém mě pustila a po dvanáctém jsem toho nechal já. Chlap byl v šoku, Gold steelem jsem mu uříznul hlavu a prchal pryč. Za sebou jsem uslyšel, jak padají tašky. Pronásledovaly mne další dva hromotluci. Na ně hydra shok nefungoval, akorát jsem se zbytečně zdržel. Skákali jsme ze střechy na střechu. Po dvou minutách se do honičky zapojila i izraelská policie, po čtyřech i armáda. Pozoruhodně rychlá reakce...

Slyšel jsem za sebou dva vrtulníky a neměl jsem z nich zrovna dobrou pocit. Jeden z pronásledovatelů někam zmizel, to mi také dělalo starosti. Vběhl jsem do nějakého utečeneckého tábora. Izraelský vrtulník začal střílet. Nevím jak pilot poznal, kdo je zlý a kdo dobrý, ale poznal to špatně, protože střílel po mně.

Arabové v táboře si ovšem nenechali nic líbit a za chvíli se jeden vrtulník poroučel dolů. Dopadl těžce mezi domy. Druhý vrtulník se na okamžik zastavil, jako by nevěděl kam se má vydat, ale nakonec jsem měl přednost. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Arabové vrhli na havarovaný vrtulník a tahají z něj osádku.

Pak přiletěly stíhačky, to už jsem ale běžel s arafatovským šátkem na hlavě v nějaké podzemní stoce a prchal pryč. V ruce pořád tu gorilí hlavu. Za mými zády zněly výbuchy, do tábora se pustilo i izraelské dělostřelectvo.

Zastavil jsem se až někde za hranicemi města. Všude byli policajti a jak jsem se doslechl, tak Al-Kajda znovu drtivě udeřila, není prý vyloučeno, že na území Izraele se nachází i samotný bin Ladin. Jen mi bylo divné, že je tu pořád tendence vše svalovat na Al-Kajdu.

„Pusť mě...“ Řekl někdo vedle mne. Prodíral jsem se trnitým křovím a pozoroval nějaké výrostky, jak se snaží odpálit na Jeruzalém metrové rakety. Prudce jsem se otočil. Nikde nikdo.

„Pusť mě.“ Leknutím jsem upustil hlavu na zem a oběma rukama sevřel pistoli. Byla to ale hlava, kdo mluvil...

„Auu.“ Řekla.

„Co...jak to že žiješ?“ Zeptal jsem se.

„Jsem tak uzpůsobenej.“ Odpověděla hlava, v životě jsem nic podobného neviděl.

„Jak uzpůsobenej?“ Chtěl jsem vědět.

„Za chvíli začnu dorůstat a mohl bych ti ublížit...“

„Ty začneš dorůstat?“ Podivil jsem se. „To jako do původního stavu?“ Hlava kývla víčky.

„Už bys mě tak nepřekvapil. Proč si mi uříznul hlavu?“

„Proč asi, abys nemohl mluvit. Co seš zač?“

„To já nesmím říct.“ Řekla smutně hlava. Myslel jsem, že si dělá prdel. Její štěstí, nebo spíše smůla byla, že se ozvala, už jsem se ji chystal někam zahodit. Tohle je ale jiná. Mám jazyka. Jak říkali staří sovětští velitelé za druhé světové války.

„Tak jestli mi to neřekneš, tak ti budu odřezávat dorůstající tělo...“ Zahrozil jsem hlavě nožem.

„To ale bude bolet...“ Namítla celkem rozumě hlava.

„To si piš. A nebo tě napíchnu na klacek a budu tě opýkat na ohníčku.“

„To né.“

„Tak mluv pitomče!“ Přiložil jsem hlavě nůž na krk, ze kterého začal vylejzat první výhonek.

„Nohy mi neřež, ty budu potřebovat.“

„Mluv! Co jseš zač?!“

„Jsem Gastor.“ Řekla smutně hlava.

„Mě ty kreténe nezajímá jak se jmenuješ! Mě zajímá, co seš za druh!“

„No dyť povídám, Gastor.“

„Co to je Gastor?“

„To je hlídač. Jsem silný a pozorný a hlídám starší.“

„Dobře a kdo je ta ženská co za mnou byla v Norsku.“

„To já nesmím... Auuuuu!“ Uříznul jsem první pahýl, který vyrůstal z hlavy. Šlo to dobře, jako bych řezal kuřecí maso. Hlava křičela, až se mladí Palestinci otočili naším směrem.

„Tak se podívej ty parchante, budu tě takhle krájet až do skonání světa! Kdo je ta ženská?“ Zopakoval jsem znovu otázku.

„To je paní Sue.“

„Sue? Co to znamená? Co je zač?“

„Ona je anděl.“ Líbezně se usmála hlava.

„Hovno, ty dobytku! Žádněj anděl, ale svině je to! Proč mě chce zabít?“

„Takhle nesmíte o mé paní mluvit!“ Gastor se mě pokoušel kousnout. Znovu jsem mu uříznul výhonek.

„Ještě jednou ty parchante se o něco pokusíš, tak si tě dám na rošt! Proč mě chce zabít?“

„To já nevím, jsem jen Gastor. Jsem hlídač Silný a...“

„Pozorný, já vím. Poslyš, budeš mě odpovídat jen na to co já chci! Je ti to jasný?“ Hlava kývla.

„Tak znova, co je zač?“

„Paní je anděl, je v radě starších hodně vysoko. Měl byste se jí bát.“ Doporučoval mi Gastor. „Ona je mocná, ví o všem.“

„Tak jak to, že už nejsi na svobodě?“

„Paní ví co dělá.“

„Víš hovno!“ Kontroval jsem. „Proč se paktuje se židama?“

„Protože jí sloužej, tak jako já Gastor silný a... Ona jim na oplátku taky pomáhá.“

„A co s tím mám společného já?“

„Já jsem jen Gastor...“ Zase jsem mu uříznul dlouhý výhonek, který se pomalu začínal tvarovat do podoby dolních končetin. Pusu jsem mu zacpal kusem hadru. Když se vyřval a Palestinci konečně odpálili salvu kaťuší, byl zde zase klid.

„Tak ještě jednou... Co s tím mám já společného?“

„Děláte kolem rozruch, dlouho jsme nemohli přijít na to, o koho se jedná, ale pak vás chytili. Američané chtěli zastavit ty masakry, tak se obrátili na Izrael a ten se obrátil na mojí paní Sue. Američané se k vám chtěli dostat a zabít vás, ale německý kancléř je k vám nepustil, pak jste utekl. Někdo vám ale musel pomoci, paní ale neví kdo. Musíte mi říct, kdo vám pomohl, paní mi pak odpustí, že jsem mluvil.“ Nemohl jsem uvěřit, jak něco tak blbého může samostatně dýchat.

„To víš, že ti to řeknu...“ Nedořekl jsem slovo, protože kousek ode mne dopadly rakety z armádního vrtulníku. Nejdřív jsem myslel, že je to na mne, ale pak jsem koukal, že pouze ničí postavení pro rakety. Začalo tam hořet i nějaké nákladní auto. Přikrčil jsem se, ale o mně neměli zájem.

„Takže, ta tvoje paní spolupracuje s židama, přesněji řečeno se státem Izrael a dělá za ně špinavou práci.“ Gastor kývnul. „Jak dlouho to už takhle praktikují?“

„Od šestidenní války.“ Odpověděl.

„Hmm, slušný. A co jste dělali předtím? Na čí straně jste byli?“

„Na ničí, do ničeho jsme se nepletli, s tím začala až paní Sue. Rada to nejdřív nechtěla schválit, ale paní Sue je chytrá a hodně toho ví. Nakonec to rada schválila.“

„A že mám chcípnout, to taky rada schválila?“

„To ne, vy nic neznámáte, vy jste jen bloudivec a ještě k tomu mladej. Rada se tím vůbec nezaobírala. Už mě pusťte, já když dorůstám, tak se stydím.“

„Hovno!“ Usadil jsem ho. „A ta rada, kolik má členů?“

„To nesmím říct.“ Zase jsem mu uříznul kus těla, které se začínalo nebezpečně podobat původním gorilím rozměrům. Někde v podvědomí mi stále znělo, že někteří mají veliké regenerační schopnosti... Huk! Málem jsem vykřikl jeho jméno. Musím za ním a zeptat se ho na podrobnosti! On bude znát určitě všechno. Po nezbytné pauze jsem začal pozorovat, že ona zprvu kulatá hlava začíná mít propadlé tváře.

„Tak kolik?“

„Dvanáct.“

„Jako apoštolů... Hmm.“ Gastor se na mne vyčítavě podíval.

„Jak je ta tvoje Sue stará?“

„Moc, asi pět tisíc roků, možná víc.“

„No nazdar!“ Uznale jsem přikývnul.

„A vona je nejstarší?“

„To není, je nejmladší. Ale je chytrá!“

Na rozdíl od tebe. Pomyslel jsem si.

„Kde bydlí?“

„To pane opravdu nevím, i kdyby jste mě rozkrájel... Ona tam vždy odlétá sama.“

„Tak já tě teda rozkrájím, uvidíme, jestli si nevzpomeneš...“ A přiložil jsem nůž k dorůstajícímu tělu. Gastor jenom křečovitě zavřel oči a zatnul zuby. Zdálo se, že to opravdu neví.

„Dobrá, věřím ti. Odkud teda odlétá?“

„Z Tel Avivu, soukromým letadlem. My bydlíme v Hebronu, v jednom podzemním komplexu.“

„Ukážeš mi to na mapě, vid’?“

„To nesmím.“ Ale když jsem mu zase přiložil chladivou čepel na horké dorůstající tělo, tak řekl a pak i pověděl, na co si mám dávat pozor. Byl tak blbej, že prozradil kolik Gastorů hlídá komplex a jak je objekt zabezpečen. Když už jsem nic nepotřeboval vědět, vzal jsem milého Gastora za výhonek a hodil ho do hořícího nákladáku. Měl takový ukřivděný výraz... Naházel jsem tam i Gastorovy odřezky a vydal se do Hebronu, pustit paní Sue trochu žilou. Byla to fuška...

XXXXXX

Pán přijel z cest nesmírně rozčilený a bylo na něm vidět, že utržil cestou i nějaký šrám. Museli jsme ho dávat dlouho dohromady. V novinách psali o výbuchu atomové bomby, která vymazala z mapy město Hebron. A na Blízkém Východě se rozhořely nové boje. Sýrie spolu s Egyptem pohrozila Izraeli masivním útokem, Izrael zase naznačil, že v tom případě sáhne k drastickým protiopatřením. Podezřívám pána, že v tom má prsty...

Mezitím co byl na cestách, tak jsme na Karolíně provedli několik pokusů, ale výsledky ještě nejsou úplně... ,abych tak řekl, jisté. Možná... ale nerad bych to zakřiknul, možná že už jsme na dobré cestě.

Pán Karolínu definitivně zavrhnul, několikrát ji brutálně zneužil a pak řekl, že si s ní můžem dělat co chceme. Když kuchařovi došly zásoby mrkve, tak ho zabil a nechal poslat pro nové. Bůhví, co se v něm odehrává. Poutníci jsou dosti nevyzpytatelní, už aby to všechno skončilo, všichni pracujeme pod hrozným stresem, pán nařídil další brutální popravy, pro tento účel mu Siciliáni přivezli i nějaké termity z Austrálie. Bylo to... strašné.

Termín, který nám pán dal, se blížil a zbýval už pouhý týden. Provedli jsme další pokusy s Karolínou, ale bez zjevných výsledků. Když jsem navrhnul pánovi, že bych mohl stvořit další Poutníky, tak se pán rozkřičel, že jsem se zbláznil a že to nejde. Oponoval jsem mu, že Karolína je už kontaminovaná a že by bylo dobré začít s novým materiálem. To ale odmítl.

Začal naše sídlo, už tak dost dobře zabezpečené, dál opevňovat

XXXXXX

Večer ke mně přišlo zase to prase. Bylo to příšerné, ztráta varlat jakoby na něj neměla žádný vliv. Připadal mi, že je pod velkým stresem a že si chce ještě naposled v životě užít. Pokoušel se mě přemluvit, abych s ním šla dobrovolně, že to je pak lepší...

Dobytek. Když jsem odmítl, seřezal mě a dělal se mnou ty hrozné věci, včetně toho, že mi cpal do zadku vařenou mrkev. Přísahám, že jestli se mi jednou dostane do rukou...

Mezitím mi doktor pořád píchal do těla nějaké svinstvo, měla jsem hrozné horečky, normální člověk by byl už dávno mrtvý, ale já jsem pořád jako zázrakem žila. Přes den doktor a večer to prase, nikdy mi nedali pokoj. Přitom každý z těch dvou říkal, že to se mnou myslí dobře. Svině!

Po těch doktorových injekcích jsem občas přestávala vnímat svět. Někdy jsem měla divné představy, že mluvím s nějakými knězi a podobné nesmysly.

Cítila jsem, že se v mém těle něco odehrává, ale ani doktor a jeho přísluhovači nevěděli co. Pro jistotu jsem dostala další řetězy, které mi Poutník vždycky v noci sundal. Doktor

ho sice před tím pokaždé varoval, ale on říkal, že se mu tak alespoň vyplaví adrenalin. Nenávidím ho, nenávidím oba!

XXXXX

Blížil se soudný den. Zbývalo necelých osmačtyřicet hodin. Nachystal jsem jim pěkné překvapení, vyloupil jsem s mojí bandou Sicilanů několik vojenských skladů, jsou to dobří hoši a s mými schopnostmi se nám dílo docela dobře dařilo. V Izraeli to bylo o fous. Za všechno ale mohl ten kluk s tou holkou. Zajímalo by mě, pro koho vlastně pracovali. Ta atomovka by se mi teďka docela hodila...

Naše sídlo se nachází v západním Rakousku, v hornaté oblasti. Je to starý klášter, který jsem koupil v době Josefa II. Má velké podzemní prostory a je to takové moje hlavní sídlo. Sem jsem nastěhoval doktora a jeho lidi. Tady vězním Karolínu a tady svedu poslední bitvu s původní rasou.

Z Izraele jsem odjel dost potlučen, alespoň vím, že tamní armáda se nemá podceňovat, na to, že to jsou obyčejní lidé... Klobouk dolů.

Doktor je ale taky machr, toho jediného nechám naživu, ale všichni ti neschopní pitomci skončej v termitišti. Siciliáni už dostali rozkaz. Zítra ráno se budu opájet řevem těch mizerů, kteří nedokázali za celý rok nic udělat.

Pak už tu zbudem jen já, doktor, Karolína a mí veselí kumpáni. Každý dostal milión dolarů, jsou ze staré školy, euru nevěří. Dokonce mi sehnali přes nějakého překupníka i tu mikrovlnou pistoli. Je ohromující, bude to taková krabička poslední záchrany. Víím, že by za mne dali život, když viděli, co všechno dokážu a jaké jsem jim poskytl živobytí a zabezpečil jejich rodiny.

XXXXX

Pán mi konečně řekl, k čemu má dojít, řekl mi o nějaké původní rase a o jejich schopnostech. Je to nesmírně zajímavé, kdybych měl více času...myslím, že by se dalo leccos dělat, ale rok je hrozně krátká doba na tak velký úkol, kterým mě pán pověřil. Ráno ti mafiáni odvěkli všechny mé kolegy, mám velké obavy o jejich další osud. Pán mi dal volnost, dokonce poděkoval za mojí činnost zde, ale já mám spíše hrůzu z toho, co chce provést mým spolupracovníkům. Poprosil jsem ho, aby je ušetřil, ale on se jen cynicky usmál a nic neřekl.

Nechtěl jsem svoje kolegy opustit a tak jsem zůstal, je mi jedno co bude. Jestli sem přijdou ti cizinci a budou mít schopnosti které pán popisuje, tak nemáme asi moc šancí. Pan Verner sice nechal všude rozmístit výbušniny, ale sám tomu moc nevěří. Ti jeho mafiáni se už těší, až za něho zemřou, jsou úplně zblblí, nevím co jim dal, nebo jak je získal na svou stranu, ale faktem je, že umí velice dobře manipulovat s lidmi.

Bojím se co přinese zítřek, určitě to ale nebude nic dobrého. Připravil jsem si ampuli s cyankáli a nosím ji pořád v kapse, je to bezbolestná smrt. Panuje zde šílená atmosféra, napětí by se dalo krájet.

XXXXX

„Začalo to.“ Ozvalo se mi ve vysílače.

Pouhá tyto dvě slova znamenají, že přišel konec světa. Alespoň pro mne, a pro pár lidí kolem. Naposledy jsem si ještě užil s Karolínou, když mi výbuch prozradil, že jsou tu. Karolína měla zase horečky, blouznila a byla celé upocená. Ani si to holka moc neužila. Škoda. Na zádech ji naběhly zelené fleky, chtěl jsem to s ní skoncovat, ale volali mi narychlo vysílačkou, abych jim šel pomoci, že se sem valí tvorové, kteří nejdou zabít. Vzal jsem si svůj Čínský výlisek a nastavil ho na sedmdesát procent.

Stáhli jsme se do podzemí, vršek nemá cenu bránit. Kamery prozradily, že výsadek udělali kousek od kláštera. Jeden vrtulník se podařilo sestřelit ještě než dosedl na zem, ale osmi dalším se to podařilo.

„Jediný co ty svině dokáže zabít je penetrejt, pane!“ Křičel Lorenzo, kápo mé bandy. „Měli jsme jich rozmístit víc!“ Pokýval jsem hlavou, má pravdu, ale nebyl čas. Kdyby, kdyby bylo víc času...

„Viděl jsem toho hajzla...“ Pokračoval dál Fabio „...jak mu prolítl tělem granát, ale von se jen podíval na břicho a šel dál. Vincento to nečekal a ... Dělali jsme spolu deset roků, pane. Musíte je zastavit, nebo tady chcípnu!“

„Stejně jednou chcípnu.“ Odpověděl jsem mu lakonicky. Dříve bych tón kterým se mnou mluvil potrestal, ale nyní byla situace jiná.

„To já vím a já v posteli chcípnout nechci, ale chtěl bych některýho z těch prevítů sejmout, víte, pane, pro ten pocit...“

„Chápu tě, Fabio.“ V tom se rozkřičela vysílačka:

„Ježiši, pane, nasadili proti nám nějaký obrovský psi! Jsou to...grch blerk... co?“

„Doprdele, to byl Cedric, je na severním konci! Musíme za ním, tady už to je v prdeli!“

Křiknul Fabio a oba jsme se rozběhli k severní chodbě. Minuli jsme terárium s tou vědeckou pakáží, taky si tam užívali, ale s tím rozdílem, že nemohou nic dělat.

Doběhli jsme právě včas, do sálu nakukovala obrovská psí hlava. Zamířil jsem na ni svojí pistolí a zmáčknul. Nikdy jsem v uzavřené místnosti nestřílel na sedmdesát procent.

Předčilo to všechna očekávání.

Psa, nebo jak to zvíře nazvat, to úplně oskalpovalo a mrštilo ho to dozadu ke kolegům. Kňučel.

„Díky, pane, to bylo jen taktak.“ Děkoval Cedric, úplně zmáčený od krve.

„Kolik si do něho vystřílel nábojů?“ Ptal se Fabio.

„Plnej buben! A to se ten zkurvenej Francouz dušoval, že to jsou s ocelovým jádrem! Já až ho...!“ Hrozil Cedric, ale plynule přešel do pádu a vypálil směrem do chodby, kudy si přes psí mrtvoly razili cestu dva Gastorové. Ruce jako dvě lopaty a v nich nějaké podivné palcáty.

„Pryč!“ Zakřičel jsem a vypálil do chodby. Ozvalo se mlasknutí a dva hromotlukové byli naraženi na zeď. Fabio se k nim rozběhl s dlouhým nožem. Chtěl jsem ho zarazit, ale bylo pozdě. Skočil na šhubající se tělo a začal do ní bodat kinžálem.

„Vypadni!“ Řval jsem na něj, ale byl jak posedlý, druhý Gastor se začal zvedat. Namířil jsem na něj, v tu chvíli Fabio zjistil svůj omyl a dlouze se na mne podíval. Pak vyskočil a s šíleným řevem zarazil svůj dlouhý nůž Gastorovi do hlavy až po střenku. Gastor, jako by mu to bylo jedno, ho chytil svými pazoury. V té chvíli jsem zmáčknul kohoutek.

Druhou ránu už Gastor nevydržel a roztekl se i s Fabiem po stěně. Cedric střílel jako pomínutý do další úzké chodby, kde, podle krve která se sem valila, slavil úspěchy.

Popadnul jsem ho za rameno a odstrčil. Vystřelil jsem do chodby, zahlédl jsem čísi bílé oči a pak už jsem vzal nohy na ramena. Za sebou jsem slyšel příšerný Cedricův řev. „Kam?“ Zeptal jsem se v duchu a zahrnul jsem do trůnního sálu, jak trefně nazval Fabio obrovskou jeskyni, kterou vybudovali mniši pro uložení svých ostatků. V rohu se krčila Karolína a doktor do ní pumpoval další ze svých injekcí.

„Vypadněte od toho vchodu!“ Zařval jsem na doktora. Ten odtáhl Karolínu bokem do výklenku, kde stálo kompletní brnění, které údajně patřilo králi Richardovi Lví srdce. V trůnním sálu byli ještě dva vojáci, křečovité držíce upravené brokovnice a zírající do dveří. Občas bylo dveřmi vidět, jak chodbou někdo proběhnul, ale než jsme vystřelili, tak byl zase pryč. Z okolí se ozývalo příšerné vytí a křik mučených Siciliánů. Těm dvěma, co stáli vedle mne se tak klepali ruce, že nemohli pořádně mířit. Snažili se nám nahnat strach, ale alespoň u mne se přepočítali. Všiml jsem si, že doktor sundal Karolíně řetězy. Chtěl jsem ho napomenout, ale najednou se rozhostilo ticho. Bylo to tak intenzivní, že z toho šel mráz po zádech. Už jsem si na zdejší ticho odvykl, že jsem se až leknutím příkrčil.

To mi asi zachránilo život.

Do sálu vnikla nějaké veliká podivná průhledná bublina, oba vojáci do ní střelili. A to byla chyba, bublina explodovala nahromaděnou energií. Byl jsem vyhozen na stěnu, o kterou byly opřeny erby a zbraně starých králů. Popadnul jsem jedno z kopí a hodil ho vši silou do dveří, právě tam nakukoval jeden ze psů. Dostal to přímo do tlamy a stáhnul se. Instinktivně jsem sáhnul k pasu pro pistoli. Nikde nebyla.

„Kurva!“ Zaklel jsem a nahmátnul jsem alespoň revolver. Vtom do sálu přišla paní Sue. Byla neodolatelná.

Provrtávala mne svýma bílýma očima. Mimovolně mi zacukaly koutky. Měla určité charisma.

Charisma zuřící bouře.

„Bloudivče, budeš trpět tisíce let!“ Řekla hromovým hlasem. „Seš špína, kterou je potřeba exemplárně potrestat!“

„Takovej sem já.“ Řekl jsem a zamířil na ní svůj Smith&Wesson. Vyšla rána. Paní jen zvedla ruku a chytila střelu v letu půl metru před svým obličejem. Načeš mi pohybem ruky vyrazila zbraň.

„Bloudivče, myslíš, že mi ublížíš? Ty, taková nicka, mraveneček?“

Po ztrátě čtyřiačtyřicítky mi nějak došly argumenty.

Přistoupila blíž. Zkoumavě si mě prohlížela, pak řekla:

„Měl jsi spáchat sebevraždu, proč jsi tak neučinil?“

„Já mám život rád.“ Řekl jsem nevinně. Hrozná bolest, daleko větší než na Korsice mi sevřela útroby. Byl jsem vyzdvižen asi metr nad zem.

„Bloudivče, proč si zničil naší základnu!? Jak ses opovážil!?“ Řekla paní, bolest povolila a já spadnul na zem.

„Nemám rád, když se někdo proti mně paktuje s židama.“ Řekl jsem a nahodil masku tvrdáka. Paní přimhouřila oči.

„Ty nevíš co tě čeká... Budeš mě prosit, škemrat o svůj život...“

„Tebe ne.“ Řekl kdosi za ní. Byl to známý ženský hlas. Paní Sue se otočila, za ní stála Karolína držíc obrovský meč v rukou, byl to meč krále Richarda, se kterým dobyl Jeruzalém.

Posvátný meč.

